

DECIZIE

13 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Chironachi Vladimir în numele inculpatului Staicu Iurie, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 iulie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Staicu Iurie Ștefan, născut la 16.05.1975,
domiciliat în mun. Chișinău, str. Nicolae Milescu –
Spătaru, 11/6,

Termenii de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.05.2014-08.07.2015;

Instanța de apel: 28.07.2015-11.12.2015;

Instanța de recurs: 14.03.2016-13.04.2016;

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 iulie 2015, Staicu Iurie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 8 (opt) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activități în domeniul gestionării bunurilor materiale pe un termen de 3 (trei) ani.

Acțiunea civilă depusă de Zamșa Oleg către Staicu Iurie referitoare la încasarea prejudiciului material a fost admisă, s-a încasat din contul lui Staicu Iurie în beneficiul lui Zamșa Oleg prejudiciul material în sumă de 8000 (opt mii) euro, echivalent în valută națională conform cursului valutar stabilit de Banca Națională a RM la data executării hotărîrii.

2. În fapt, instanța de fond a reținut că Staicu Iurie, la 17.07.2012, în mun. Chișinău, str. Petru Movilă 41, la domiciliul lui Zamșa Oleg, avînd intenția dobîndirii ilicite a bunurilor lui Zamșa Oleg prin înșelăciune, i-a solicitat ultimului

transmiterea sumei de 10000 euro pentru o perioadă de o lună pentru a procura un camion. În vederea inducerii în eroare a lui Zamșa Oleg și pentru realizarea scopului său criminal, Staicu Iurie i-a promis că, dacă nu va restitui suma de 10000 euro, va transmite în proprietate lui Zamșa Oleg un camion, deși în realitate nu avea în proprietate asemenea bunuri.

Astfel, Staicu Iurie, știind că se află într-o stare financiară extrem de precară și că nu va avea posibilitatea de a restitui suma de 10000 euro, a însușit-o, cauzând părții vătămate Zamșa Oleg un prejudiciu material considerabil, în proporții deosebit de mari în mărime de 150500 lei

Fapta constatată de prima instanță și reținută în sarcina lui Staicu Iurie a fost calificată în baza art. 190 alin.(5) Cod penal – *escrocheria, dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari*

3. Nefiind de acord cu sentința, avocatul Kușnir M. în numele inculpatului Staicu I. a declarat apel prin care a solicitat casarea acesteia, pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Staicu I. sa fie achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu conține elementele infracțiunii.

În susținerea apelului a invocat:

- de către procuror nu au fost acumulate probe care ar demonstra vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate;

- acțiunile lui Staicu Iurie nu întrunește latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin 5 Cod penal, deoarece nu a fost stabilită intenția inculpatul de a însuși bunul, la fel lipsește componenta de bază a escrocherii abuzul de încredere caracterizat prin dobândirii ilicite a bunurilor părții vătămate, la fel în componenta acțiunilor inculpatei lipsește și nu a fost dovedit motivul infracțiunii la care face trimitere acuzatorul de stat. Prin actul de acuzare cât și prin sentință nu este demonstrată intenția lui I.Staicu, ultimul nu a cheltuit banii pe necesități proprii el ia investit într-o afacere;

- din materialele cauzei s-a stabilit, că inculpatul nu a luat aceste sume bănești pentru a procura un camion, ci pentru a repara un camion fapt care a fost confirmat prin certificatele eliberate de întreprinderea Ucraineană „Rusev Serghei Valerivici”, Staicu Iurie nici nu avea posibilitate de a-i propune ca în schimbul sumei de 10 000 euro să-i transmită cu drept de proprietate un camion deoarece costul unui camion este minimde 40 000 euro adică de 4 ori mai mult ca suma împrumutată;

- învinuirea adusă lui Staicu Iurie nu este clară, inculpatul fiind învinuit doar pentru simplu fapt că nu-și poate onora obligațiunile contractuale, astfel instanța de judecată prin sentința sa depășește limitele învinuirii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015 a fost respins, ca fiind nefondat, apelul declarat și menținută sentința.

4.1. În cadrul instanței de apel inculpatul nu s-a prezentat, prin cererea din 22 septembrie 2015 a solicitat judecarea cauzei în lipsă, iar prin încheierea protocolară din 02 octombrie 2015 a fost dispusă aducerea silită a inculpatului. Conform răspunsului parvenit de la Inspectoratul de Poliție Cahul din 14 octombrie 2015, în urma controlului efectuat în satul Frumușica, raionul Cahul din spusele locuitorilor, Staicu Iurie nu se află în sat, iar din spusele părinților, Staicu Iurie este plecat peste hotarele țării. Conform răspunsului parvenit de la Inspectoratul de Poliție Ciocana din 16 octombrie 2015, în urma controlului efectuat s-a stabilit, că Staicu Iurie nu locuiește în municipiul Chișinău, strada N.M. Spătaru nr. 11/6. Audiind opinia părților prezente, care au pledat pentru judecarea apelului în lipsa inculpatului, conform articolului 321 alin.(2), pct.1) Cod de procedură penală, s-a dispus judecarea cauzei în apel în absența inculpatului Staicu Iurie.

Instanța de apel a conchis că probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, fiind obținute legal, sunt admisibile conform prevederilor articolului 95 Cod de procedură penală și sunt apreciate conform prevederilor articolului 101 Cod de procedură penală. Instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza condamnării inculpatului cum sunt: *declarațiile părții vătămate Zamșa Oleg, a martorului Trandafir Viorel și materialele cauzei inclusiv:*

- *plîngerea lui Zamșa Oleg din 23 decembrie 2013 (f.d. 11);*

- *recipisa din 17 iulie 2012 prin care se confirmă că Staicu I., a luat cu împrumut de la Zamșa O., 10000 euro (f.d. 26);*

- *procesul-verbal de confruntare din 15 mai 2014 efectuat între partea vătămată Zamșa Oleg și bănuitul Staicu Iurie (f.d. 45-51), fiecare probă apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.*

În contextul concluziei privind aprecierea probelor administrate în cauză, instanța de apel a considerat că relevante sunt considerentele cuprinse în sentință: „... acțiunile inculpatului cad sub incidența infracțiunii de escrocherie, reieșind din consecutivitatea acțiunilor și comportamentul lui Staicu Iurie. Nu pot fi reținute afirmațiile avocatului că lipsește latura obiectivă în acțiunile inculpatului și anume metoda dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane... în aceeași ordine de idei, instanța va respinge și versiunea părții apărării referitoare la relațiile

civile dintre Staicu Iurie și Zamșa Oleg, făcându-se trimitere la normele Codului civil cu privire la contractul de împrumut. În sensul acestei norme se înțelege că, împrumutătorul și împrumutatul „vor acționa cu bună-credință, urmărind nici unul din ei o altă intenție ori denaturarea situației reale existente. În cazul cînd împrumutatul, intrînd în posesia banilor sau bunului transmis de împrumutător, urmărește intenția de a proceda într-un mod viclean și real procedează astfel, neonorîndu-și obligația contractuală, un asemenea contract conține un dol, iar în dependență de circumstanțe, contractul civil trece în infracțiune.”

În atare situație, conform probatoriului administrat și apreciat, instanța de apel a concluzionat că este corectă concluzia primei instanțe privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite de inculpatul Staicu Iu. și semnele componenței de infracțiune prevăzute de articolul 190 alin.(5) Cod penal - *escrocheria, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari.*

S-a constatat cu certitudine, că fapta inculpatului conține latura subiectivă a infracțiunii imputate, adică, urmărind scopul de cupiditate, la momentul primirii banilor de la partea vătămată, asumîndu-și un angajament declarativ și fictiv în timp ce nu avea capacitatea funcțională respectivă, inculpatul avea intenția să-i sustragă ilicit.

În raport cu împrejurările constatate în cauză, intenția inculpatului cu privire la dobîndirea ilicită a banilor părții vătămate, prin înșelăciune, în proporții deosebit de mari este demonstrată prin: a) situația financiară neprielnică a inculpatului la momentul transmiterii și primirii banilor; b) caracterul irealizabil al angajamentului asumat față de partea vătămată și imitarea prin diverse căi achitarea sumei de bani primiți de inculpat.

La fel, s-a constatat că, fapta inculpatului conține latura obiectivă a infracțiunii imputate, manifestată prin înșelăciune. Inculpatul în relațiile cu partea vătămată a prezentat vădit fals realitatea, a ascuns faptele și circumstanțele care trebuiau comunicate în cazul săvîrșirii cu bună-credință a presupusului împrumut de bani.

S-a evidențiat că inculpatul a dus o activitate de convingere a părții vătămate despre faptul că are stare materială bună reieșind din presupusa activitate investițională pe care susținea că o prestează, de fapt ascunzînd situația reală în ce privește activitate și starea materială care erau dificile, iar după transmiterea benevolă și conștientă a banilor de către partea vătămată și, respectiv, primirea acestor bani - se eschiva cu rea - credință de la restituirea lor.

Procedînd în asemenea mod, inculpatul încă la momentul intrării în stăpînire asupra banilor prin acțiunile sale urmărea scopul însușirii și nu avea scopul să execute angajamentele asumate, adică să-i restituie părții vătămate.

Sumă de 10 000 euro, ce echivala cu 150500 lei, dobîndită ilicit, ce reprezintă valoare materială, formează obiectul material al componentei de infracțiune reținute în sarcina inculpatului; obiectul juridic principal fiind relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar cel secundar fiind relațiile sociale cu privire la libertatea manifestării de voință și minimumul necesar de încredere.

Delimitînd escrocheria de încălcarea normelor de drept civil, după cum a pretins apelantul, instanța a luat în considerație atitudinea inculpatului față de angajamentul asumat în fața părții vătămate în momentul transmiterii și primirii banilor, comportamentul postinfracțional al inculpatului, precum și prezența disponibilității efective a inculpatului de a restitui banii primiți de la partea vătămată.

Recipisa semnată de inculpat, prin care se atestă primirea banilor de la partea vătămată anexată la dosar, nu confirmă prezența unui raport de natură juridică civilă între aceste două persoane, de vreme ce proba respectivă nu coroborează cu alte probe și nu combate circumstanțele stabilite în cauză.

Admițînd faptul că, inițial, între părți a existat un acord de împrumut de bani, la prima vedere avînd caracter civil, ca urmare a comportamentului viclean a inculpatului, care a primit banii, pe parcursul timpului, nerestituind-ui primiți, fără motive întemeiate, aceste acțiuni constituie elementele de escrocherie.

Limita între un raport civil, care are la bază un contract de împrumut al banilor și un raport penal, care are la bază o componentă de infracțiune de escrocherie este latura subiectivă, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna-credință a părților, iar în cazul escrocheriei este caracterizată prin rea-credință din partea inculpatului, adică prin înșelăciune față de partea vătămată. Chiar dacă și se admite, lipsa intenției infracționale la momentul intrării în raporturi juridice civile nu presupune excluderea posibilității trecerii pe parcurs a raporturilor civile în sfera penalului.

În această ordine de idei, nu a fost admis argumentul părții apărării, precum că în acțiunile inculpatului lipsește forma de comitere a infracțiunii prin înșelăciune, or pentru existența infracțiunii de escrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări, ceea ce și s-a întîmplat în relațiile dintre inculpat și partea vătămată.

Instanța de apel a menționat că extrasul din procedura penală nr. 12014150250000503, notificarea din 28 martie 2014 prin care se confirmă că B.C. „ProCredit Bank” S.A. a acordat „Autostadi Trans” SRL un credit în mărime de 60000 mii USD, pe un termen de 60 luni, cu scadența pînă la 15 iunie 2017 și

contractul de credit nr. 37013743/37004208 din 11 iunie 2012 prin care se confirmă că B.C. „ProCredit Bank” S.A. a acordat „Autostadi Trans” SRL un credit în mărime de 60000 mii USD - prezentate de avocatul Chironachi V. în ședința de judecată în apel nu-1 absolvă pe inculpat de obligația de a-și asuma angajamentul față de partea vătămată, deoarece aceste documente vizează persoana juridică „ Autostadi Trans” SRL, la care inculpatul era administrator.

Totodată, aceste probe nu constituie date ce-l dezvinovățesc pe inculpat, ci, dimpotrivă, atestă faptul, că pînă la primirea banilor de la partea vătămată, situația financiară a inculpatului era foarte dificilă și complicată — situație, care n-a fost relatată părții vătămate, aceasta fiind indusă în eroare prin înșelăciune.

Înșelăciunea, în cazul dat, se manifestă în sine, prin variate metode, procedee și tehnici de operare ale inculpatului - denaturarea informațiilor despre sine și prin ascunderea unor informații a căror anunțare era obligatorie - situația financiară dificilă și complicată, confirmată prin documentele prezentate de avocatul Chironachi V. în ședința de judecată în apel.

Înșelăciunea reținută în sarcina inculpatului a fost probată prin faptul că acesta crea imaginația că în urma afacerii pe care o deține, dispune de posibilitatea de a reîntoarce banii, or însăși partea vătămată a confirmat în ședința de judecată că inculpatul crea impresia unei persoane de bună-credință și i-a promis că în caz dacă nu își va onora obligația de a-i întoarce în termen banii, v-a înregistra camionul pe numele părții vătămate, astfel a căzut de acord asupra propunerii acestuia, transmițându-i banii ceruți.

În raport cu circumstanțele stabilite, prin prisma aspectelor enunțate, nu poate fi invocată imposibilitatea inculpatului de a găsi mijloace materiale pentru a-și îndeplini obligațiile asumate față de partea vătămată - ca temei pentru a nu fi aplicată răspunderea penală, dat fiind că în atare situație, există indici care exced limitele încălcării normelor dreptului civil, astfel s-a impus intervenția legii penale în baza articolului 190 alin.(5) Cod penal.

Instanța de apel a mai remarcat că, pînă în prezent inculpatul n-a restituit integral banii părții vătămate, eschivîndu-se cu rea — credință.

Cu privire la pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel a conchis că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 7, 61, 75 Cod penal. Acțiunea civilă a fost soluționată în conformitate cu prevederile articolului 387 Cod de procedură penală.

5. Recurs ordinar împotriva deciziei declară avocatul Chironachi Vladimir în numele inculpatului Staicu Iurie prin care solicită casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare.

Avocatul și-a întemeiat recursul în baza art.427 Cod de procedură penală, în motivare indicînd:

- instanța de apel nu a dat o apreciere justă probelor anexate la dosar, recipisa prezentată de partea vătămată Zamșa Oleg cât și declarațiile acestuia nu sunt suficiente pentru a fi condamnat Staicu Iu.;

- între inculpat și partea vătămată a fost încheiat un simplu contract de împrumut, raport care este reglementat de normele juridice de drept civil care naște, modifică sau stinge doar drepturi și obligații civile, astfel o neexecutare a unei obligațiuni civile nu poate duce la o sancțiune penală;

- nu există nici o probă în dosar care ar dovedi că Staicu Iurie a făcut careva promisiuni sau și-a asumat alte obligațiuni decât restituirea la scadență a sumei împrumutate, iar afirmația părții vătămate precum că ar fi promis inculpatul careva camion în cazul neexecutării, nu există;

- la momentul împrumutului Staicu Iurie nu a avut nici o intenție criminală de a însuși prin înșelăciune suma împrumutată, mai mult ca atât acesta a achitat mai bine de 12 luni o dobândă aferentă sumei împrumutate, dobândă care ar acoperi o parte de împrumut;

- la momentul înaintării cererii de recurs Staicu Iurie a confirmat faptul că a restituit în întregime suma împrumutată părții vătămate Zamșa Oleg, care printr-o recipisă confirmă că nu mai are pretenții față de Staicu Iurie, recipisă ce urmează a fi anexată la dosar împreună cu o cere suplimentară de recurs după ce va primi copia deciziei.

6. Referințe asupra recursului declarat au depus:

Procurorul, prin care solicită respingerea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece din textul deciziei rezultă că instanța de apel a analizat obiectiv probele administrate, hotărîrea cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de condamnare și care corespunde prevederilor art.414,417 Cod de procedură penală și în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

Partea vătămată Zamșa Oleg, care a solicitat inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanțele de fond corect și sub toate aspectele au examinat pricina și în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii imputate, la momentul de față Staicu Iurie nu a restituit suma împrumutată, respectiv careva recipisă eliberată de către el prin care să confirme că nu are pretenții față de Staicu Iurie nu există și nu poate fi anexată la dosar, după cum menționează apărătorul inculpatului.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva*

hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportînd aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal evidențiază că avocatul recurent în recursul declarat invocă drept temei de casare prevederile art.427 alin. (1) Cod de procedură penală fără a indica concret careva temei din cele 16 prevăzute la acest alinat pentru declararea recursului, însă potrivit solicitării de achitare a inculpatului Colegiul va deduce că motivele recursului se pot încadra în prevederile art. 427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală - *hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Colegiul conchide că acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată, or temeiul menționat este prezent atunci, cînd instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărîrea judecătorească s-a făcut referire la săvîrșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective.

În conformitate cu prevederile art.414 Cod de procedură penală instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor cauzei penale, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

După cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal reține că, instanța de apel a motivat decizia în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat de avocatul Kușnir M. în numele inculpatului Staicu Iurie, cu menținerea sentinței de condamnare.

Astfel, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală fiind legală și întemeiată.

Din materialele dosarului rezultă că instanța de apel la examinarea cauzei a ținut seama în deplină măsură de prevederile art.27, 99-101 Cod de procedură penală, cercetînd sub toate aspectele probele administrate, verificîndu-le minuțios, iar în final le-a dat o apreciere corespunzătoare prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborate în ansamblu, confirmă vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Atît prima instanță, cît și instanța de apel au motivat concluzia de vinovăție a inculpatului reieșind din sistemul probator invocat la **pct.4.1** din prezenta decizie, probe ce nu trezesc careva dubii, încadrarea juridică a faptelor este corectă și corespunde situației de fapt reținute, corect instanța ajungînd la concluzia că sunt îndeplinite în prezenta speță condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului pentru săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal.

Motivul invocat de recurent, precum că „*nu au fost întrunite elementele infracțiunii*”, Colegiul penal reține că constituie o interpretare subiectivă a recurentului, or instanța de apel în decizie corect a constatat că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește.

Potrivit jurisprudenței CtEDO în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrînd cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătînd în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (hotărîrea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c.Finlandei).

În cauză cu certitudine a fost demonstrată intenția inculpatului cu privire la dobîndirea ilicită a banilor părții vătămate, prin înșelăciune, în proporții deosebit de mari prin: a) *situația financiară neprielnică a inculpatului la momentul transmiterii și primirii banilor*; b) *caracterul irealizabil al angajamentului asumat față de partea vătămată și imitarea prin diverse căi achitarea sumei de bani primiți de inculpat*.

Inculpatul în relațiile cu partea vătămată, a prezentat vădit fals realitatea, a ascuns faptele și circumstanțele care trebuiau comunicate în cazul săvîrșirii cu bună-credință a presupusului împrumut de bani.

Procedînd în asemenea mod, inculpatul încă la momentul intrării în stăpînire asupra banilor, prin acțiunile sale urmărea scopul însușirii și nu avea scopul să execute angajamentele asumate, adică să-i restituie părții vătămate.

Din materialele cauzei rezultă că, încă pînă la primirea banilor de la partea

vătămată, situația financiară a lui Staicu Iurie a fost foarte dificilă, situație confirmată prin contractul de credit încheiat cu BC "Pro Credit Bank" SA, proceduri de executare unde inculpatul deține calitatea de debitor și care nu a fost relatată părții vătămate, iar după primirea banilor inculpatul se eschiva cu rea credință de la restituirea acestora. Potrivit procesului verbal de confruntare între inculpat și partea vătămată (f.d.49) și potrivit declarațiilor inculpatului date în cadrul instanței de fond (f.d.167) la momentul împrumutului, în a. 2012, inculpatul deținea două camioane care activau și lunar și îi aduceau venit 6 000 dolari, iar 10 000 euro nu i-a restituit părții vătămate la termenul indicat în recipisă (*1 lună*) pentru că avea cheltuieli personale mai mari.

Nu și-a găsit confirmare nici motivul recurentului că la caz nu este nici o probă precum că inculpatul ar fi promis părții vătămate careva camion în cazul rambursării datoriei, or însăși partea vătămată prin declarațiile sale consecutive date la orice etapă a procesului penal confirma că inculpatul crea impresia unei persoane de bună-credință și i-a promis că în caz dacă nu își va onora obligația de a-i întoarce în termen banii, v-a înregistra camionul pe numele său, astfel a căzut de acord cu propunerile acestuia, transmițându-i banii ceruți.

Colegiul va respinge și argumentele recurentului precum că inculpatul a achitat de mai bine de 12 luni o dobândă aferentă sumei împrumutate, dobândă care ar acoperi o parte de împrumut și că la momentul înaintării cererii de recurs Staicu Iurie a confirmat faptul că a restituit în întregime suma împrumutată părții vătămate Zamșa Oleg, care printr-o recipisă confirmă că nu mai are pretenții față de Staicu Iurie, deoarece o recipisă în acest sens, ca de alt fel și cererea de recurs suplimentară pînă la examinarea recursului ordinar de bază nu au fost prezentate, situație confirmată și prin referința părții vătămate. E de menționat și faptul că împrumutul de 10 000 euro a fost acordat lui Staicu Iurie fără dobândă, fapt ce se confirmă din conținutul recipisei.

Prin urmare, de către instanțele de fond corect s-au respins și solicitările apărării că între inculpat și partea vătămată au existat relații civile și în acest sens instanța de recurs își va însuși motivarea instanței de apel și la acest capitol, expusă la **pct.4.1** a deciziei, care este una fondată.

Colegiul penal constată ca fiind corecte concluziile instanțelor de fond, care au conchis că inculpatul a acționat cu intenție directă, dobîndind ilicit de la partea vătămată suma de bani atît prin înșelăciune, cît și prin abuz de încredere, folosind procedee frauduloase în detrimentul părții vătămate, exercitînd o influențare psihică asupra conștiinței și voinței acestuia, prin dezinformarea conștientă a lui, prezentîndu-i o realitate vădit falsă, dar și prin captarea încrederii acestuia, convingîndu-l de faptul că el este o persoană de bună credință, comportamentul acestuia demonstrînd reaua lui voință.

Astfel, solicitările recurentului privind achitarea lui Staicu Iurie pe motiv că între părți au avut loc niște relații civile, nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate în cauză, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta în comiterea infracțiunii imputate, este apreciată de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului său la apărare.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorii de drept ce ar fi afectat hotărîrea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul declarat este inadmisibil fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Chironachi Vladimir în numele inculpatului Staicu Iurie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, în cauză penală în privința lui Staicu Iurie, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 12 mai 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun